

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 maja 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., Inspektorat w Z. stwierdził, że N. W. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie mająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu i dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresach:

1. od 1 sierpnia 2013 r. do 31 lipca 2015 r., dla której podstawę wymiaru składek stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia;
2. od 1 sierpnia 2015 r. do 30 czerwca 2018 r., dla której podstawę wymiaru składek stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż z przekazanego przez N. W. materiału wynika, że od sierpnia 2013 r. do czerwca 2018 r. świadczyła ona usługi sprzątając, głównie na terenie Holandii, a ponadto wystawiała faktury tylko dla holenderskich kontrahentów. Również przedłożone deklaracje VAT 7 i VAT - UE za wskazany okres, wykazały przychody za usługi świadczone tylko poza terytorium Polski, co potwierdzają zapisy w księdze przychodów i rozchodów. Mając na uwadze powyższe organ rentowy uznał, że wnioskodawczyni nie wykonywała działalności gospodarczej na terenie Polski, a do osób prowadzących działalność gospodarczą za granicą nie mają zastosowania polskie przepisy w zakresie zabezpieczenia społecznego. Bowiern zgodnie z generalną zasadą ujętą w art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004, osoby takie podlegają przepisom prawnym w państwie wykonywania działalności gospodarczej, czyli w niniejszej sprawie ustawodawstwu holenderskiemu. Ponadto organ rentowy podniósł, że do powyższego ustalenia właściwego ustawodawstwa holenderska instytucja ubezpieczeniowa nie wniosła żadnych zastrzeżeń, a wnioskodawczyni (poinformowana pismem z dnia 27 marca 2019 r.) nie złożyła stosownych dokumentów korygujących

/decyzja – k.158 akt ZUS/

W dniu 6 czerwca 2019 r. odwołanie od powyższej decyzji złożył pełnomocnik N. W. wnosząc o zamianę zaskarżonej decyzji i ustalenie, iż N. W. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu i dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresach od 1 sierpnia 2013 r. do 31 lipca 2015 r., dla której podstawę wymiaru składek stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia oraz od 1 sierpnia 2015 r. do 30 czerwca 2018 r., dla której podstawę wymiaru składek stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. Pełnomocnik argumentował, iż głównym miejscem wykonywania pozarolniczej działalności gospodarczej przez N. W. oraz jej ośrodkiem życiowym w ww. okresach było terytorium Polski, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych, nie wziął pod uwagę zarówno wyjaśnień wnioskodawczyni dotyczących prowadzenia działalności gospodarczej na terenie Holandii oraz Polski, jak i nie uwzględnił dokumentacji dotyczącej m.in. hodowli kotów czy ich leczenia na terenie Polski oraz kwestii rozliczeń podatkowych wnioskodawczyni, które również dokonywane były w Polsce, a w konsekwencji błędnie ustalił, iż w spornym okresie wnioskodawczyni podlegała ustawodawstwu holenderskiemu.

/odwołanie od decyzji – k.3 - 5/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 6 czerwca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy podniósł argumenty wskazane w uzasadnieniu skarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 38 – 39/

Na rozprawie w dniu 14 listopada 2019 r. pełnomocnik wnioskodawczyni poparł wniesione odwołanie, pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

/protokół rozprawy z dnia 14 listopada 2019 r. – 00:01:42 – 00:02:19 – płyta CD – k. 180/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni N. W. rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej w dniu 1 sierpnia 2013 r. pod nazwą (...) N. W.. Działalność została zarejestrowana jako sprzedaż hurtowa i detaliczna samochodów osobowych i furgonetek.

/wypis z (...) k. 4 akt ZUS/

Taki przedmiot działalności obowiązywał przez pierwsze dwa miesiące. W pierwszym okresie działalności nie dokonano sprzedaży żadnego samochodu. Po tym czasie wnioskodawczyni zajęła się usługami porządkowymi w zakresie sprzątnięcia. Usługi wykonywała wyłącznie poza terytorium Polski, w Holandii, gdzie jej mąż prowadził działalność gospodarczą. Usługi wykonywała u klientów męża.

/zeznania wnioskodawczyni N. W. e-protokół z rozprawy z dnia 14 listopada 2019 roku 00:41:16 w zw. z 00:02:36 - 00:08:52, zeznania świadka E. J. e-protokół z rozprawy dnia 14 listopada 2019 00:21:03 -00:25:52- płyta CD – k.180/

Mąż wnioskodawczyni mieszka na stałe w Holandii. Do Polski przyjeżdża na weekendy. Podczas pobytu w Holandii żona mieszka u niego w wynajmowanym mieszkaniu. Do Polski zabiera niektóre rzeczy do prania. Samochody zarejestrowane są w Polsce.

/zeznania świadka K. B. e-protokół z rozprawy dnia 14 listopada 2019 roku 00:34:25/.

Wnioskodawczyni wyjeżdża do pracy w Holandii co miesiąc, a czasem co dwa miesiące. W Polsce urodziły się jej dzieci i tutaj studiowała.

/zeznania wnioskodawczyni N. W. e-protokół z rozprawy z dnia 14 listopada 2019 roku 00:41:16 w zw. z 00:02:36 - 00:08:52/

Pierwsza faktura została wystawiona 6 listopada 2013 r., a jej odbiorcą był holenderski kontrahent.

/ faktura-k.134 akt ZUS/

Działalność w zakresie usług sprzątających w okresie od sierpnia 2013 r. do 30 czerwca 2018 r. wnioskodawczyni świadczyła poza terytorium Polski. Podatki z tego tytułu odprowadzane były w Polsce.

/okoliczność bezsporna, dokumenty PIT-36 k.9

W 2013 roku przychód z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej wyniósł 17.181,55 zł a z innych źródeł – 2.943,70 zł;

W 2014 roku przychód z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej wyniósł 47.079,80 zł;

W 2015 roku przychód z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej wyniósł 67.908,87 zł (dochód 14.965,06 zł) a z tytułu działów specjalnych produkcji rolnej – 53,- zł.

W 2016 roku przychód z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej wyniósł 31.870,30 zł (strata 2.840,76 zł) a z tytułu działów specjalnych produkcji rolnej – 50,- zł.

W 2017 roku przychód z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej wyniósł 25.530,65 zł (dochód 14.965,06 zł) a z tytułu działów specjalnych produkcji rolnej – 53,- zł. a z tytułu działów specjalnych produkcji rolnej – 65,- zł.

W 2018 roku przychód z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej wyniósł 107.074,84 zł (strata 174.984,31 zł) a z tytułu działów specjalnych produkcji rolnej – 64,- zł.

/dokumenty podatkowe k.7-26 oraz informacja z US k.235 akt ZUS/

Od 2015 r. N. W. prowadzi rolniczą działalność w zakresie hodowli kotów perskich, która mieści się w Polsce. Rozlicza się z tego tytułu w urzędzie skarbowym w związku z prowadzeniem działów specjalnych produkcji rolnej. Pod jej nieobecność w kraju, działalnością zajmują się rodzice wnioskodawczynie.

/zeznania wnioskodawczynie N. W. e-protokół z rozprawy z dnia 14 listopada 2019 roku 00:41:16 w zw. z 00:02:36 - 00:08:52; zeznania świadka E. J. e-protokół z rozprawy dnia 14 listopada 2019 roku 00:21:03 -00:26:54; zeznania świadka M. W. e-protokół z rozprawy dnia 14 listopada 2019 roku 00:31:06-00:34:25, zeznania świadka C. W. e-protokół z rozprawy dnia 14 listopada 2019 roku 00:26:54 płyta CD – k.180, kopie PIT-6 k.7-8/

W dniu 21 sierpnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wydał zawiadomienie o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia przez wnioskodawczynie pozarolniczej działalności gospodarczej na podstawie art. 83 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych od 1 sierpnia 2013 r.

/zawiadomienie – k.1 akt ZUS/

Wnioskodawczynie w odniesieniu do wszczętego postępowania przekazała organowi rentowemu dnia 3 września 2018 r. pismo wyjaśniające wraz z dokumentacją, w którym potwierdziła, iż od 2013 r. do 30 czerwca 2018 r. świadczyła usługi głównie za granicą dla holenderskich firm, natomiast od lipca 2018 r. pozyskała kontrahenta w Polsce i od tego czasu świadczy usługi tutaj.

/pismo wnioskodawczynie – k.138 - 139 akt ZUS/

Natomiast w dniu 20 listopada 2018 r. N. W. uzupełniła, iż w spornym okresie poza ewidencjonowanymi w ewidencji VAT oraz podatkowej książce przychodów i rozchodów zdarzeniami gospodarczymi, prowadziła ona działalność w zakresie hodowli kotów, która mieści się wyłącznie w Polsce. Ponadto wszystkie podatki odprowadzała w Polsce, a także ma tu stałe miejsce zamieszkania. Wnioskodawczynie wskazała też, że całokształt leczenia w tym prowadzenie ciąży oraz inne czynności związane z życiem codziennym takie jak użyczenie pojazdów czy umowy leasingowe były zawierane na terenie kraju, a do 2017 r. wnioskodawczynie studiowała w Ł..

/ pismo N. W. z dnia 20 listopada 2018 r. – k.46 /

Wnioskodawczynie nie dysponuje dokumentem A1 choć o niego występowała. Pismem z dnia 6 maja 2019 r. holenderska organizacja działająca w ramach krajowego systemu ubezpieczeń społecznych ((...)) odmówiła wnioskodawczynie wydania certyfikatu A1 argumentując, że mimo iż polska instytucja ZUS w Ł. poinformowała holenderski urząd o wykonywaniu pracy przez wnioskodawczynie na terenie Holandii, to z ustaleń urzędu holenderskiego wynika, iż głównie interesy wnioskodawczynie są związane z Polską, w konsekwencji wydano decyzję odmawiającą przyznania certyfikatu A1.

/pismo S. V. z dnia 6 maja 2019 r. wraz z tłumaczeniem z języka angielskiego – k.28 - 29/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy podkreślić, iż na terenie Unii Europejskiej nie funkcjonuje jednolity, zunifikowany system zabezpieczenia społecznego, a każde z Państw Członkowskich posiada samodzielny system ubezpieczeń społecznych oraz posiada autonomię w zakresie kreowania własnej polityki emerytalno-rentowej. W sferze dominium Państw Członkowskich należy określić sferę podmiotowej oraz przedmiotowej systemów ubezpieczeń społecznych. (...) ubezpieczeń społecznych poszczególnych Państw Członkowskich mają jednakże obowiązek wzajemnej współpracy z instytucjami innych Państw Członkowskich oraz wspólnej koordynacji swych działań m.in. w odniesieniu do

pracowników migrujących. Koordynację na podstawie rozporządzenia WE nr 883/2004 należy identyfikować, jako podejmowanie przez wiele podmiotów wspólnych działań w zakresie ubezpieczeń społecznych w związku ze swobodnym przepływem osób. Rozporządzenie wprowadza także normy kolizyjne stosowane w sytuacji zaistnienia sprzeczności w przypadku zastosowania ustawodawstw różnych Państw Członkowskich.

Dla oceny zasadności zaskarżonej decyzji istotne znaczenie ma przede wszystkim art. 12 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1 i 3 lit.a Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE.L.04.166.1 Dz.U.UE-sp.05-5-72 ze zm.). Przepis art. 11 ust 1 i 3 lit.a stanowi że, osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego i to tego na terenie, którego działalność jest wykonywana.

Zgodnie zaś z przepisami art. 12 ust. 2 cytowanego rozporządzenia osoba wykonująca w państwie członkowskim działalność na własny rachunek, która udaje się do innego państwa członkowskiego aby wykonywać tam podobną działalność podlega nadal ustawodawstwu tego państwa członkowskiego pod warunkiem, że przewidywany czas tej pracy nie przekracza 24 miesięcy. Literalna wykładnia art. 12 ust. 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 daje podstawę do sformułowania trzech zasadniczych warunków delegowania a mianowicie: 1) normalne wykonywanie działalności w państwie członkowskim, 2) wykonywanie podobnej działalności w innym państwie członkowskim, 3) czas wykonywania działalności w innym państwie członkowskim nieprzekraczający 24 miesięcy.

Pierwszy z wyżej wymienionych warunków został skonkretyzowany w art. 14 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/09 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonania rozporządzenia nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz w punkcie 2 decyzji A2 Komisji Administracyjnej d.s. Koordynacji (...) Zabezpieczenia (...) z dnia 12 czerwca 2009 r. Według przywołanych postanowień, określenie „która normalnie wykonuje działalność jako osoba pracująca na własny rachunek” odnosi się do osoby, która **zwykle prowadzi znaczną część działalności** na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę. Taka osoba **musi już prowadzić działalność od pewnego czasu przed dniem**, od którego zamierza skorzystać z analizowanych przepisów oraz w każdym okresie prowadzenia tymczasowej działalności w innym państwie członkowskim musi nadal spełniać warunki konieczne do prowadzenia działalności pozwalające na jej ponowne podjęcie po powrocie. Pojęcie „pewnego czasu” zostało skonkretyzowane w powołanej wyżej decyzji (...) i odnosi się do okresu co najmniej dwóch miesięcy prowadzenia działalności na terenie państwa członkowskiego przed podjęciem działalności na terenie innego państwa. W omawianym przepisie w istocie chodzi więc o to, aby osoba zamierzająca podjąć prowadzenie działalności w innym państwie członkowskim wykazała nie tylko spełnienie formalnych wymogów prowadzenia działalności w państwie, z którego ma zamiar czasowo migrować, ale że ta działalność **jest przez nią faktycznie "od pewnego czasu"** prowadzona. Innymi słowy, chodzi o wyeliminowanie sytuacji, w której ograniczenie się przez osobę prowadzącą działalność do spełnienia jedynie formalnych wymogów prowadzenia takiej działalności byłoby środkiem do osiągnięcia rzeczywistego celu, jakim jest podjęcie działalności w innym państwie członkowskim z zachowaniem możliwości dalszego podlegania ustawodawstwu państwa, w którym działalność ta została zarejestrowana / por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2017 r. , sygn. akt II UK 302/16 , Lex nr 2382425/.

Pojęcie „działalności podobnej” zostało zdefiniowane w art. 14 ust. 4 rozporządzenia nr 987/2009. Do celów stosowania art. 12 ust. 2 rozporządzenia podstawowego ((...)) kryterium używanym do określenia czy działalność, którą osoba pracująca na własny rachunek wyjeżdża prowadzić do innego państwa jest podobna do normalnie prowadzonej działalności na własny rachunek jest rzeczywisty charakter działalności a nie zakwalifikowanie jej przez inne państwo członkowskie jako pracę najemną lub na własny rachunek. Decydującym są tutaj elementy związane z klasyfikowaniem określonej działalności do danej kategorii. Maksymalny czas wykonywania działalności w innym państwie członkowskim nie może przekroczyć 24 miesięcy. Jeżeli od samego początku wiadomo będzie, że działalność będzie wykonywana dłużej, to takiej przemieszczającej się osoby nie można uznać za spełniającego warunki do pozostania w dotychczasowym systemie ubezpieczeniowym.

Zgodnie zaś z treścią art. 13 ust. 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego osoba, która normalnie wykonuje pracę na własny rachunek w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich podlega: a) ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym Państwie Członkowskim lub b) ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się centrum zainteresowania dla jej działalności, jeżeli osoba ta nie zamieszkuje w jednym z Państw Członkowskich, w których wykonuje ona znaczną część swej pracy. Zatem osoba będzie podlegała ustawodawstwu tego państwa, w którym ma "centrum zainteresowania" dla działalności jeżeli uznać, że nie prowadzi znaczącej części działalności w kraju zamieszkania.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2019 r. poz. 300.), obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym, wypadkowym - podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Stosownie do treści art. 8 ust. 6 pkt 1 niniejszej ustawy za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę, prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych, z wyjątkiem przedsiębiorcy, będącego osobą fizyczną, który podejmuje działalność gospodarczą po raz pierwszy albo podejmuje ją ponownie po upływie co najmniej 60 miesięcy od dnia jej ostatniego zawieszenia lub zakończenia i nie wykonuje jej na rzecz byłego pracodawcy, na rzecz którego przed dniem rozpoczęcia działalności gospodarczej w bieżącym lub w poprzednim roku kalendarzowym wykonywał w ramach stosunku pracy lub spółdzielczego stosunku pracy czynności wchodzące w zakres wykonywanej działalności gospodarczej, nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym przez okres 6 miesięcy od dnia podjęcia działalności gospodarczej.

Na mocy art. 13 pkt 4 analizowanej ustawy osoby prowadzące działalność pozarolniczą podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów ustawy prawo przedsiębiorców.

Z mocy art. 11 ust. 2 w/w ustawy ubezpieczeniu chorobowemu osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają dobrowolnie na swój wniosek.

Ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, że w okresie objętym zaskarżoną decyzją wnioskodawczyni prowadziła działalność gospodarczą wyłącznie na terytorium Holandii. Jedynie drobne czynności pomocnicze, jak np. pranie, jeśli wierzyć twierdzeniom ubezpieczonej wykonywane były na terytorium Polski. Wszystkie rachunki za wykonane usługi dotyczyły terenu Holandii. Wnioskodawczyni nie próbowała nawet wykonywać tych prac na terenie Polski. Wykonywała bowiem usługi sprzątające na rzecz klientów firmy swojego męża, który działalność prowadził w Holandii.

Do oceny, któremu ustawodawstwu winna podlegać odwołująca podstawowe znaczenie miejsce w którym znajduje się "centrum zainteresowania" dla jego działalności. Ciężar ustaleń dotyczy zatem, nie chciałaby skarżąca centrum zainteresowań dla życia prywatnego, ale centrum zainteresowania dla działalności.

Próbę wyjaśnienia tego pojęcia podjęto w art. 14 ust. 9 rozporządzenia wykonawczego z roku 2009. Zgodnie z jego brzmieniem, dla celów stosowania art. 13 ust. 2 lit b rozporządzenia podstawowego "centrum zainteresowania" dla działalności osoby wykonującej działalność na własny rachunek określa się z uwzględnieniem wszystkich aspektów jej działalności zawodowej, a zwłaszcza miejsca, w którym znajduje się jej stałe miejsce prowadzenia działalności, zwyczajowego charakteru lub okresu trwania wykonywanej działalności, liczby świadczonych usług oraz zamiaru tej osoby wynikającego ze wszystkich okoliczności. "Centrum zainteresowania" dla działalności wnioskodawcy nie może być zatem utożsamiane wyłącznie z miejscem jego zamieszkania. Pierwzoplanowe znaczenie ma obiektywne ustalenie, czy przedsiębiorstwo faktycznie prowadzi znaczną część normalnej działalności w państwie swojej siedziby.

Podkreślić jeszcze raz należy, iż usługi w ramach pozarolniczej działalności gospodarczej wnioskodawczynie świadczyła tylko w Holandii.

Drobne czynności wykonywane w Polsce nosiły charakter okazjonalny i pomocniczy. Nic nie stało na przeszkodzie aby wykonywać je w Holandii. W ocenie Sądu wnioskodawczynie wyczerpała zatem dyspozycję art. 13 ust. 2 lit b) Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, gdyż to właśnie w Holandii wykonywał całą lub nieomal całą działalność, a w związku z tym nie może ona podlegać ustawodawstwu polskiemu w spornym okresie.

Podkreślić także należy, iż wbrew twierdzeniom wnioskodawczynie nie można jednoznacznie stwierdzić, iż centrum jej prywatnych zainteresowań znajdowało się w Polsce, bo chociaż tutaj urodziły się i dorastają jej dzieci to jednak – mąż ubezpieczonej na stałe mieszka w Holandii a do Polski przyjeżdża jedynie czasem na weekend. To ubezpieczona jeździła do męża do Holandii i mieszkała z nim a zatem tam przynajmniej przez część miesiąca prowadziła wspólne gospodarstwo domowe.

Nadto wskazać trzeba, iż nie sposób mówić, iż wnioskodawczynie prowadziła działalność od pewnego czasu (co najmniej 2 miesiące) przed dniem zgłoszenia wniosku o ustalenie, iż podlega ustawodawstwu polskiemu. Z ustaleń sądu wynika bowiem, iż wnioskodawczynie zarejestrowała swoją działalność od 1 sierpnia 2013 roku, jednak faktycznie nie doszło do jej podjęcia w zakresie zarejestrowania (sprzedaż samochodów). Pierwsza faktura wystawiona została 6 listopada 2013 roku i dotyczyła sprzątanania w Holandii. Jedyne nasuwający się wniosek w tej sytuacji jest taki, iż zarejestrowanie działalności w Polsce nastąpiło wyłącznie w celu objęcia jej ubezpieczeniami społecznymi na terenie Polski a nie tam gdzie usługi faktycznie miały być i były świadczone.

Dla oceny zaskarżonej decyzji nie ma także znaczenia fakt podjęcia przez odwołującą w 2015 roku hodowli kotów perskich, bowiem po pierwsze, nie jest to pozarolnicza działalność gospodarza tylko dział specjalny produkcji rolnej. Nie odnoszą się do niego zatem wskazane przepisy. Po drugie, hodowla rozpoczęła się w 2015 roku, a zatem już po zarejestrowaniu działalności pozarolniczej. Po trzecie, okoliczność ta mogłaby być brana pod uwagę tylko w zakresie oceny „centrum zainteresowań”. Jednak w tym zakresie nie może to mieć wpływu na ocenę sądu, bowiem wnioskodawczynie nie zmieniła sposobu ani zakresu wykonywanej działalności gospodarczej, a hodowlą podczas jej licznych nieobecności zajmowali się jej rodzice.

Podnieść należy, iż na skutek odwołania od decyzji, zgodnie z art. 232 KPC w zw. z art. 227 KPC, to na wnioskodawcy spoczywa ciężar dowodu okoliczności uzasadniającej jego żądanie ubezpieczenia społecznego w Polsce. To wnioskodawca powinien udowodnić fakt prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Polski. Tymczasem w przedmiotowej sprawie, żaden wiarygodny i jednoznaczny dowód tej okoliczności nie przesądza. W ocenie Sądu brak też podstaw do uznania, iż wnioskodawczynie winna podlegać ubezpieczeniom społecznym i ubezpieczeniu zdrowotnemu w Polsce w spornym okresie bowiem przez ten czas świadczyła ona pracę jedynie na terenie Holandii.

Wobec powyższego Sąd uznał, że zaskarżona decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odpowiada prawu i na podstawie art.477¹ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, o czym orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art.98 k.p.c. zasądzając od N. W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika Sąd ustalił zgodnie z § 9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. , poz.1800).

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem pełnomocnikowi wnioskodawczynie.

9 XII 2019 roku.